

Till språket/systemen,

Jag står i en fördröjning av solsken,
glömmer att det är en fördröjning och upptäcker för sent att du håller på
att lämna mig.

Du och jag har glidit isär, tagit åt varsin ände om systerbandet och dragit
ut,

där
jag älskar sönder dig,

blir en olycklig utsaga.

Framförallt i avstånd
tid
språk.
Ni var så små,

men det säger nog mer om min takt än om er.

Som när vi torkar disk ihop,
och en bräcklig is lägger sig över tiden.

Istället talar vi om

andra mödrar
som lämnade i förväg

och om andra fäder som aldrig följde.

/ din syster

Till skammen i dig,

Jag ser dina steg,
att de bönfäller marken om att hålla upp dig.

Det var så för oss också,

och marken, den kommer inte svika dig. Vi är så många som spänt ut våra krafter under dig så du kommer inte att falla.

Vi är en helande generation, håller ut våra mödrar på bladen.

Vi blev bomullen som förhindrade örat från att spricka av tyngden,
lärde oss språket tillräckligt mycket för att förstå när det var dags att äta.

Vi blev splittrade,
och kunde inte förstå varför.

Speglade oss i grumligt vatten,
och bad om historier vi ändå inte kunde förstå för att förklara bilden.

Vi stod ut. Höll ut,

tills vi förstod att kärlek är att

inte hålla ut.

/från en annan skärva av tid

Till dig i köket,

I dropparna som yr efter löken står mödrarnas revolution inskriven
i vätskan till de perfekt skurna tomaterna är sorgen sammanblandad
i milen av salladsblad finns en skrift i ilska
i olivoljan över salladen hålls kryddor av brända löften
i ljudet av genomfräst får finns ett skrik
i stanken av inälvor finns en ensamhet som hon inte föddes till
men som nu föder nytt.

/från köksfläkten

Till dig i en annan skärva av tid,

Du har berättat att det alltid fanns färska nejlikor ni kokade te på varje morgon. Du hade en hund som blev förgiftad av inbrottstjuvar. Du tvingades böja din tunga för svin. Du började om. Du måste berätta igen, för jag glömmer bort.

Du har berättat att jag hade mammas ögon och dina händer men att det kanske inte blev mer än så. På kvällarna satt jag och repeterade fraser som om de skulle få er att återuppstå. Speciellt du pappa, du blev en uppspelning av minnen. Ett bildspel. En berättelse som förskönades och försvann ur mitt minne för varje gång du inte återvände. Och jag skyllde på språket.

Det fanns en tystnad jag inte kunde stå ut med.
Den tystnad som handlade om vart smärtan kom ifrån.

Sorg som förödande, visst? Men det skulle åtminstone vara värt det om jag vetat mer.

En far vars ansikte är upplyst av tv-skärmen samtidigt som radiovågorna fyller frånvaron av något jag inte kunde formulera ändå.

Det hade nog aldrig kunnat komma ifrån dig. En fader är inte mer människa för att han en gång känt pulsens starkaste närvaro samtidigt som han satt barnet till världen.

Det visste jag inte då.

Kanske visste jag när jag började känna igen ditt uttryck i världen.

Kanske visste jag när jag lärde mig att vissa berättelser om teets tillblivelse lika gärna kan ha varit landminor för dig.

Kanske när jag såg att du använde skjutdörrarna fast de automatiska fungerade.

/En dotter vävd i samma tyg men i ett annat mönster

Ett barn föds och gör två människor till föräldrar för första gången.

-1994

Barnet vaggas i kärlek kokat av hopp.

- 1995

Barnet talar till människorna som om de vore de enda i hela världen. För de förstår och det räcker.

- 1996

Andra människor träder in. Här gäller andra regler om språk, kropp och jaget.

-1997

Barnet lär sig om nation och plats. Familjen är en nation för att allt utanför inte vet inte hur familjen kan få plats.

-1998

Barnet upptäcker att smärtpunkten delas av barnets två första människor. Barnet lär sig hantera dem.

Barnet lär sig kompensera för den obegripliga världen. Har ont ibland.

-1999

Döljer det ibland. Önskar sig bort ibland.

-2000

Ett annat barn föds in i världen och gör det första barnet till ett syskon och de två första människorna blir på nytt en nation. En ny nation med nya gränser och dofter

-2001

Det första barnet gör sig själv till ambassadör för den nya nationen. Den nya vackra nationen. Med ett nytt barn.

- 2002

Ännu ett barn föds till nationen med två barn och två föräldrar. Det andra barnet förväntar sig att fördelningen av kärlek kommer innebära förlust. Men det första barnet vet att ju större nation desto viktigare blir den i världen.

-2003

Barnen skapar minnen de aldrig haft.
Saknar platser de aldrig besökt. Hittar
saker de aldrig letat efter.

-2004

Barnet finner sätt att vinna och
förlora samtidigt. Gör det. Sörjer.
Slåss. Springer. Flyr. Stannar kvar.

-2011

Det sista barnet i nationen föds.

-2005

Barnet sätter på sig de skor den haft
sen det sjätte året i nationen.

-2012

Nationen har aldrig varit starkare. Nya
gränser dras och alla innanför tror att
det alltid varit precis så.

-2006

Barnet springer i de skorna. Till Lund.
Hatar Lund. För alla nationer. Springer
vidare.

-2013

Barnen flätar in sig i nationens
historia.

-2007

Barnet har sprungit så långt att
nationen är upplöst och aldrig varit
tydligare i sin konstruktion.

-2014

Det första barnet vägrar flätorna. Lär
sig hantera det själv.

-2008

Barnet söker sätt att spränga nationen.
Som konstruktion. Åker tillbaka igen.
För att påminna sig om var exakt
smärtpunkten låg.

-2015

Barnet upptäcker sätt att skilja sig
från nationen. Att älska den och att
förgöra den samtidigt. Bränna den.
Förlåta den. Hata den. Besöka den.

-2009

Barnet lär sig tala på nytt. Gör
akrobatik med det världsligaste
språket i världen. Att tala detta språk
skulle aldrig kunna avslöja nationen
eller platsen.

-2010

Undrar om den inte satt i håret. När
nationen slet och stramade åt. Ställer
frågor om det och ber om att få
återvända.

-2016

Förstår vad ansvar för nation är. Att nationens grundpelare är att få människan att känna ansvar inför den annars kan den inte existera. Så byggs Försvar. Kapital. Stat. Medborgare. Inkräktare.

-2017

En okänd människa tar tag i hårsäckarna. Spelar dem och håller i dem tills de är precis så som barnet vill ha det. Talar till nationen på avstånd. För att påminna dem båda om vad de kunde ha haft om de aldrig gjorts till en nation. Lovar att aldrig tala till dem som en nation. Lovar att ta reda på allt som någonsin hänt precis som de minns det. Barnet konstruerar nya berättelser men aldrig mer under nationens namn.

-2018

Ett svar,

Plocka persiljan ur mig.

Hacka tomater,

som om den tagit all sol ifrån dig

Skala potatis inåt,

du ska få styrkan tillbaka så.

Som om rotlösheten låg i rotfrukterna.

Jag har inget hjärta,

min anatomi är uppbyggd så.

Men jag ger dig ändå halva mitt,

så ingen av oss fungerar.

Jag ska integrera in mig i alla dina barn och du ska aldrig kunna namnge mig. Jag tar allt ifrån dig, med avstånd, tid, andetag, språk, drömmar, kärlek, hopp.

/ x

Älskling,

Vad är språket om inte platsen?

Vad är platsen om inte språket?

Om platsen inte har ett konkret *var*, vad är du då? När jag talar om plats, låser det då mig i ett grundtänkande gemensamt med nationalstatens konstruktion?

Vad är varandet?

Är mitt varande, en specifik plats i tiden? ...jag har för någon anledning problem med att förstå språk i relation till *tid* som starkare än *plats*. Kanske krävs ett begrepp som är mer invävt mellan *tid* och *plats*. Kanske kontext?

Jag tänker på mig själv som en varelse som förflyttar sig konstant, vare sig det är i mönster eller inte. Det är platsen jag utgår från, min kropp och mina tankars varande. Det är också där språket bor.

/x